

1

2 september, Ranst.

Commissaris Bruno Somers had gisteren een dagje verlof genomen. Het was een traditie in het dorp om met de grote kermis op maandag verlof te nemen. Vroeger, in de jonge jaren van Bruno was Ranst kermis een feest voor alle Ranstenaren en mensen uit de buurgemeenten. Er was toen ook niet veel anders te beleven dan een kermis en daar werd dan ook naartoe geleefd. Tegenwoordig was er niets speciaals meer aan een dorpskermis. Het was elk weekend feest voor de jonge mensen van het dorp. Zaterdag waren Bruno en Sonja eens over de kermis gewandeld en iets gaan drinken in De Solsleutel, de stamkroeg van de commissaris. Zondag waren de kinderen op bezoek geweest. Tim en Evi waren al van 's middags gekomen, met Gust. Gust was het tweede kleinkind van Bruno en Sonja dat een half jaar geleden geboren was. Het was lang wachten geweest op Hugo, hun eerste kleinkind, maar nu was het plots snel gegaan en hadden ze al twee schatten van kleinkinderen. Bruno was Els, Matthias en de kleine Hugo na de middag gaan oppikken bij hen thuis. Ze waren dan samen met de kinderen en de kleinkinderen naar de kermis geweest. Er was natuurlijk voor de kleine Gust nog niet veel te beleven op de kermis, maar Hugo kon al genieten van enkele attracties. Het was gezellig om met het ganse gezin langs de verschillende kramen te lopen. Een traditie die er nog inzat bij Bruno van in zijn prille kinderjaren. “Ik weet nog hoe we vroeger met de vava en alle nonkels en tantes naar de kermis gingen” zei Tim. “Ja, dat waren legendarische dagen”, lachte Bruno.

“Inderdaad”, zei Sonja. “De vrouwen met de kinderen naar de kermis en de vava met de mannen naar het Gildenhuis en daarna naar De Solsleutel.”

“En dan na het eten ‘oververmoeid’ in de zetel een dutje doen”, lachte Bruno.

“Waar is de tijd?”, zei Els.

Zo was de zondag voorbijgevlogen en gisteren was Bruno nog even naar de volksspelen geweest, nog zo’n traditie tijdens de grote kermis in Ranst. Maar ook deze traditie was veel van zijn glorie verloren. Hij was nog iets gaan drinken met enkele vrienden en ze hadden samen nog enkele herinneringen opgehaald aan hun ‘glorietijden’ vele jaren geleden, toen ze met de kermis hun uren slaap op één hand konden tellen.

Vanmorgen was Sonja al heel vroeg opgestaan, want ze mocht vandaag op Gust, één van haar twee oogappels, passen.

“Die gaat niet weten waar hij het heeft”, lachte Bruno. “Heel de dag in de armen van omi.”

“Ik zal hem af en toe wel eens neerleggen”, zei Sonja.

“Ja, af en toe”, lachte Bruno.

Hoofdinspecteur Paul De Winter, kwam Bruno oppikken en zo waren ze alweer op weg naar het politiekantoor in Lier.

“Gisteren een fijne verlofdag gehad?” vroeg Paul.

“Ja, rustig genoten”, antwoordde Bruno.

“Ik wou nog langskomen om iets te gaan drinken, maar Betty vond het te gevaarlijk”, lachte Paul.

“Ze heeft mensenkennis, Polle”, lachte Bruno.

Het was goed te zien dat alles weer stilaan terug normaal begon te worden op de weg. Er waren al meer auto’s en op het fietspad naast de Ranstesteeuweg was het wel heel druk met fietsers die terug naar school fietsten.

“De verlofperiode is duidelijk weer voorbij”, zei Paul.

“Ja, het kon niet blijven duren”, zuchtte Bruno.

Ook op de parking aan het Paradeplein was het zoeken naar een parkeerplaats en zelfs op het politiekantoor was het terug drukker dan de weken voordien.

Hoofdcommissaris Frans Peeters en Martine Verhaegen, de assistente, waren al druk in de weer toen Bruno en Paul binnenkwamen. Peeters was al aan het telefoneren en stak van ver zijn hand omhoog. Martine stond aan de kopieermachine en had ondertussen haar gsm aan haar oor.

“We zullen ze maar rustig laten doen”, zei Paul.

Bruno graaide de post mee uit hun postbakje bij planton Roger Wuytack en zo gingen ze naar hun kantoor en startten hun computers op.

Even later kwam Martine hun kantoor binnen.

“Hoe gaat het met de verlofganger?” vroeg ze aan Bruno.

“Verlofganger? Ik heb ocharme één dagje verlof genomen”, antwoordde Bruno.

“Om te bekomen van de kermis, hoorde ik in de wandelgangen”, lachte Martine.

“Dat was vroeger, nu was het een dagje om te genieten”, lachte Bruno.

“Hoe gaat het met de kleinkinderen?” vroeg ze.

“Heel goed, Gust is vandaag bij Sonja”, antwoordde hij.

“Oei, die gaat verwend worden”, lachte Martine.

“Ik denk het ook”, zei Paul.

“Ja, Martine. Dat zou nog iets voor u zijn, hé”, lachte Bruno.

“Kleinkinderen.”

“Dan moet ze nog enkele stappen zetten”, lachte Paul. “Eerst een man, dan een kind en dan een kleinkind.”

“We staan ter beschikking”, lachte Bruno.

“Is het weer zover?”, lachte Frans Peeters, die ondertussen al enkele ogenblikken in de deur stond mee te luisteren.

“Ja, hij is uitgerust”, lachte Martine.

“Ik hoorde het”, lachte Frans.

“Je was al zo druk in de weer daarstraks”, zei Paul.

“Ja, de burgemeester hing al aan de lijn. Ik ga er nu naartoe”, antwoordde Frans.

“Iets dat we moeten weten?” vroeg Bruno.

“Voorlopig niet”, antwoordde Frans. “Moest het zo zijn hoor je nog van mij”, en hij was al terug in de gang verdwenen.

Ook Martine ging terug naar haar kantoor en Bruno en Paul gingen aan de slag met enkele routineklussen, zoals het updaten van de laatste dossiers waaraan ze hadden gewerkt.

De voormiddag passeerde snel en na de lunch ging Bruno nog eens langs bij de hoofdcommissaris, maar hij was er niet.

“Is hij nog altijd bij de burgemeester?” vroeg Bruno aan Martine.

“Nee, hij is gaan lunchen met de brandweercommandant”, antwoordde Martine.

“Hij heeft toch een zware job, hé”, lachte Bruno.

“Zeg hem dat maar zelf”, lachte Martine.

“Doe ik,”, lachte Bruno en hij was terug weg.

Om vier uur kwam er een melding binnen bij Roger Wuytack, van een brandstichting op een boot die aan het haventje van Emblem lag. Aangezien de eigenaar van Lier was hadden de collega's van Ranst het bericht doorgegeven. Roger kwam met het bericht naar hun kantoor.

“We zullen er eens langs gaan als we naar huis rijden”, zei Bruno.

“Heb je de gegevens?” vroeg Paul.

“Ja, dit is alles wat ik weet”, antwoordde Roger en hij gaf hem een blad met daarop de naam van het jacht en de naam van de eigenaar.

Paul las het briefje voor;

“Het jacht is de Damaro I en de eigenaar is Danny Van Vaerenbergh uit Lier.”

“Oké, we zullen eens een kijkje gaan nemen”, zei Bruno. “Als er nog informatie moest binnenkomen, bel me dan maar hé, Roger”, zei Bruno.

Ze sloten alles af en vertrokken naar Emblem.

Via de Ring en de Liersesteenweg reden ze naar de parking van de jachthaven van Emblem. Er stonden enkele auto's op de kleine parking. Bruno zag dat de auto van Louis De Coninck, de man van de technische recherche er ook stond. Ze gingen naar de aanlegsteigers en vonden de Damaro I achteraan de steiger. Er stonden enkele personen te kijken naar het jacht. De brandweer was blijkbaar al weg.

Louis De Coninck kwam juist van het jacht gestapt.

“Is de brandweer al weg?” vroeg Paul.

“Ja, het is eigenlijk niet zo erg”, antwoordde Louis.

“Maar het blijft wel brandstichting”, zei Bruno.

“Ja, dat is duidelijk”, zei Louis. “En het had ook veel erger kunnen aflopen als ze er niet zo snel bij geweest waren. Als de brand aan de brandstoftank was geraakt hadden ze hier wat meegemaakt.”

“Mogen wij gaan kijken?” vroeg Paul.

“Jaja, ik heb alles wat ik moet hebben.”

Ze gingen samen met Louis naar binnen. Louis gaf hen uitleg over het ontstaan van de brand. Het waren vooral de kussens van het salon die verbrand waren en de gordijnen van het raam aan de rechterkant van het jacht. Ook het raam was stuk.

“Dan heeft men de brand toch snel opgemerkt”, zei Paul.

“Ja, blijkbaar passeerden er juist wandelaars niet lang na de brandstichting, ze zagen de vlammen aan de gordijnen binnen. Ze zijn meteen beginnen blussen met enkele emmers die ze van de andere jachten hebben genomen. Toen de brandweer aankwam, was het eigenlijk al bijna geblust.

“Hebben die wandelaars de brandstichters dan niet gezien?” vroeg Bruno.

“Nee, blijkbaar niet. Die zullen juist weggeweest zijn.”

“Hoe is de brand ontstaan?” vroeg Paul.

“Ze hebben een molotovcocktail door het raam gegooid”, antwoordde Louis.

“Heb je iets van vingerafdrukken of zo?” vroeg Bruno.

“Ik heb de glasscherven van de fles mee, maar verwacht daar maar niet al te veel van. Het zou heel erg moeten meevallen om daar nog iets op te vinden.”

“Oké, laat het ons in ieder geval weten”, besloot Bruno.

“Doe ik.”

“Wij zullen morgen eens met de eigenaar gaan praten”, zei Paul. “Misschien kan die ons op het goede spoor zetten.”

“We gaan nu toch nog eens goed rondkijken”, zei Bruno. “Wie weet vinden we een reden voor de brand.”

Ze bekeken het jacht van onder tot boven. Het was best een groot jacht voor dit haventje.

“De eigenaar is zeker geen sukkelaar”, zei Paul.

“Dat kan je wel zeggen”, zei Bruno. “Hier kan je gemakkelijk met zes volwassenen mee op reis.”

“En aan comfort zal het je ook niet ontbreken”, zei Paul. “Alles is aanwezig.”

“We zullen morgen meer weten, als we Danny Van Vaerenbergh gaan bezoeken”, zei Bruno.

“Zullen we hem eerst al eens bellen?” vroeg Paul.

“Ja, doe maar en zeg dat we morgenvroeg langskomen.”

Danny Van Vaerenbergh zou morgenvroeg in zijn bedrijf zijn, ze mochten daar langskomen.

“Dan houden we er voor vandaag mee op”, zei Bruno.

Ze gingen terug naar ...